

Obisk pri Nuši Tome

Domačini je skoraj ne poznajo

NUŠA TOME, 17-LETNA DIJAKINJA IZ PIRNIČ, JE ENA NAJBOLJSIH JUGOSLOVANSKIH SMUČARK

Sivo petkovo popoldne. Tako kot se za petek skoraj spodobi. Na cestah je bilo še polno plundre. Še dobro, da sva s fotoreporterjem vedela, kje je v Pirničah hiša Tometovih.

Nuša Tome, h kateri sva se namenila, sva srečala ravno med vrati, ko je hotela oditi z doma. No, z Nušinim potepanjem tisto popoldne ni bilo nič, saj smo se kar dobro zaklepetali. O alpskem smučanju seveda, kajti Nuša Tome je članica naše državne reprezentacije v alpskem smučanju.

● Konec januarja je nastopila tudi na svetovnem prvenstvu v Garmisch Partenkirchenu, kjer pa je po solidnih uvrstitvah v smuku in slalomu imela v zadnji disciplini veliko smolo. Odpela se ji je varnostna vez, ob padcu pa se ji je ponovila stara poškodba na nogi.

● »Saj zato, ker moram tri tedne počivati, sta me pa tudi našla doma. Sicer bi bila sedaj na tekmi ali treningu,« nama je že v začetku klepeta dejala Nuša. Oče Tone, ki je sedel na drugem koncu mize, je hitro dodal, da Nušo mlajši Pirničani komaj poznajo, saj je ni skoraj nikoli doma. Še tiste tri mesece, ko naj bi imela odmor, mora seveda po cele dneve presedeti ob knjigi, kajti tudi šola ne sme trpeti. Nuša hodi v tretji letnik škofjeloške športne gimnazije, saj ima tako več možnosti za trening.

● »V prvi letnik sem hodila v Sentvid. Tam je bilo bolj zanimivo kot pa v Škofji Loki. Vsaj v šoli se nismo pogovarjali o smučanju, pa še sošolci in sošolke so se večkrat potegnili zame. Saj ni šlo za protekcijo, ampak fino je pa le bilo. V Škofji Loki pa srečujem same znane obraze, ki jih vidim tudi na tekmah, treningih, pripravah.«

— Kako pa je bilo kaj v Garmischu?

● »Ja, kar dobro. Sicer smuka letos nismo trenirali — tiste tri dni v Schladmingu je toliko kot nič — zato tudi rezultati niso bili nič kaj posebnega. V slalomu sem vozila nekoliko bolj zanesljivo, kombinacija pa je s smolo v veleslalomu zdrsula po snežni strmini.«

— V smuku si v Garmischu drvela poprečno 91 kilometrov na uro. To pomeni včasih tudi 110 in več kilometrov na uro. Te je kaj strah pri takih hitrostih?

● »Ah, kje pa. Pred nobeno tekmo nimam treme. Druge tekmovalke se tresejo pred startom, jaz pa nič. Skušam se skoncentrirati, potem pa kar bo, pa bo.«

● Kasneje je Nuša le priznala, da na letošnjem slalomu za svetovni pokal na mariborskem Pohorju ni vozila tako brezskrbno. »Startati pred domačo publiko v tako elitnem tekmovalstvu je pa le nekaj posebnega,« pravi Nuša. »Zato tudi majčkeno treme takrat ni škodilo.«

● Posebno doživetje je stopiti v Nušino sobo. Počutil sem se kot v kakšni dobro založeni trgovini s pokali in medaljami. Na steni je bilo obešenih vseh 46 kolajn, ki jih je Nuša osvojila doslej, v stekleni vitrini številni pokali, da o pisarnih priznanjih sploh ne govorimo.

● »Najljubše so mi seveda medalje z državnih prvenstev. Kar 14 jih imam. Pa seveda tista za naslov balkanske prvakinja v slalomu. Za 11. mesto na evropskem mladinskem prvenstvu v Kranjski gori sicer nisem dobila medalje, toda tudi to je eden izmed mojih največjih uspehov.«

— Časa nimaš. Kaj pa denar?

● »Ja, celih šest mesecev sem dobivala po 630 dinarjev štipendije. Potem so jo pa kar naenkrat nehali pošiljati in sem sedaj že precej časa brez nje.« Oče Tone pripomni: »V začetku njene športne poti je bilo potrebno ogromno časa in veliko denarja. Sedaj je potrebno še več časa, pa malo manj denarja.«

● Ob tem moramo povedati, da sta tudi mama in oče Tome navdušena smučarja. Oče je celo trener prve garniture Alpetourovih smučarjev in smučark — članica tega kluba je tudi Nuša, pa seveda odlični smučar, večkratni šišenski prvak v slalomu. Tudi mama Rezka je v svoji starostni kategoriji šišenska prvakinja, tako da imajo pri Tometovih res pravo zakladnico športnih priznanj.

● Pogovor steče o tem in onem. O tem, kako je Nuša začela smučati pri treh letih in pol, da je na prvi tekmi pri sedmih letih zgrešila zadnja vratica na progi, da je že 10 let tekmovalka, najprej pri Partizanu Medvode, nato pri Alpetouru, da je že štiri leta članica državne reprezentance, da je njen trener Jaro Kalan — in oče seveda, v reprezentanci pa Matjaž Kranjc. Klepetamo o odnosih znotraj reprezentance, pa o delu jugoslovanskega smučarskega sklada, o skrbi tovarne smučarice Rossignol, na katerih tekmuje Nuša, za naše tekmovalke, o njenih hobijih...

Nuša članska prvakinja

Nuša Tome je na članskem državnem prvenstvu v alpskih disciplinah v Mavrovem osvojila še zadnji naslov, ki je manjkal v njeni zbirki. Postala je namreč tudi državna prvakinja v članski konkurenci in to v veleslalomu, kjer je prepričljivo premagala vse svoje tekmice. Tudi v slalomu je bila na pragu podobnega uspeha, saj je po prvem teku vodila z veliko prednostjo, toda v drugem teku je naredila napako in odstopila. V smuku Nuša zaradi še ne povsem ozdravljenih poškodb ni nastopila.

● Prijeten je ta klepet, kajti Nuša je prijeten sogovornik. Ob kakšnem neugodnem vprašanju je sicer izpod čela pogledala na drugo stran mize k očetu, toda če od tam ni bilo pomoči, skomignila z rameni in že našla pravi odgovor. Če pa je bilo vprašanje malce provokativno ali naivno postavljeno, se je na njen obraz prikradel dolg smehljaj. Tak, kot se ji prikade po dobro izpeljani tekmi, pa tudi takrat, ko ga polomi, saj ve, da bo drugič bolje. Kajti Nuša, ta simpatična 17-letna dijakinja iz Pirnič, ima do smučanja veliko veselje, talenta in volje za trening in tekmovalstvo.

● Prepotovala je pol Evrope, spoznala številne ljudi, spala v mnogih hotelih v najbolj mordenih smučarskih centrih. Toda zato je morala mnogo žrtvovati, se mnogočemu odpovedati, ne doživlja vseh radosti, ki jih doživljajo njeni vrstniki. Zato pa je tudi ena izmed najboljših jugoslovanskih smučark.

● »Upam, da se mi bo poškodba kmalu pozdravila. V marcu je še mnogo tekem, jaz pa bi rada na njih dosegla dobre rezultate,« je dejala ob slovesu Nuša Tome. Upam, da bo res tako!

Franc Kmetič
Foto: Franc Rozman